

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๗ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๕

เป็นพระอรหันต์ทำไมน้ำตาร่วง

วันที่ ๑๖ เมื่อก่อนนี้ทองคำได้ ๑๔ บาท ๒๖ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๑๐ ดอลลาร์ วันนี้ก็เริ่มแล้ว (มีผู้มาถวายทองคำและดอลลาร์) วันนี้วันที่ ๑๗ ทองคำได้ ๑๖ บาท ดอลลาร์ได้ ๒๕๐ ดอลลาร์แล้ว

ลูกศิษย์ : หลวงตาคะ วันนี้มีชาวอินโดนีเซียมาอีก ๓ คน เขาถวายเงินไทย ๒๐,๕๐๐ บาท เงินดอลลาร์บราซิลอีก ๕,๐๐๐ ดอลลาร์บราซิล มีค่าเท่ากับ ๒,๐๐๐ ดอลลาร์สหรัฐ

หลวงตา : เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ นะ อินโดนีเซียเห็นมากขึ้นเพิ่มเข้าไปเรื่อย ทีแรกเห็นชื่อว่าเงิ จำไม่ได้ (สันติ ค่ะ) อ้อ สันติ มีแต่เรียกอินโดนีเซียเลย

ทองคำตอนเช้านี้ได้ ๑๕ บาท ๑๒ สตางค์ แล้ว

กฐินปีนี้ทางบรรดาลูกศิษย์ลูกหาพิจารณากันยังไง

ผู้กำกับ : ให้ท่านนายกฯเป็นประธาน ลูกศิษย์ช่วยกัน วันเสาร์ที่ ๒๖ ครับ

หลวงตา : วันเสาร์ที่ ๒๖ ตุลาคม นายกฯจะมาเป็นประธาน ตอนเช้าขึ้นเครื่องบินน่าจะเหมาะ เช่น ๙ โมงเข้ามาถึงที่นี่

ลูกศิษย์ : มาอีก ๑ บาทเป็น ๑๖ บาทแล้วครับ

หลวงตา : กฐินปีนี้วันเสาร์ที่ ๒๖ ตุลา เช้า ฉันทเสร็จแล้วก็เริ่ม พอเสร็จพิธีในวัดนี้แล้วบรรดาลูกศิษย์ลูกหาที่จะแตกกระจายออกไปตามวัดต่าง ๆ ทั่วภาคอีสาน บรรดากรรมฐานอยู่ที่ไหน ๆ เริ่มตั้งแต่วันทอดกฐินผ่านไปแล้ว ตั้งแต่เที่ยงไปเรื่อย ออกวัดนั้นวัดนี้ พอวันที่ ๒๗ เรียกว่าทั้งวันเลย ถวายวัดนั้นวัดนี้ ตอนเย็นจะกลับก็กลับกันได้ วัดนี้เป็นวัดปฐมฤกษ์ทุก ๆ ปี พอทอดวัดนี้แล้วก็แตกกระจายออกไปวัดต่าง ๆ แล้วก็กลับกรุงเทพฯ

เราก็พยายามเต็มที่นะ พยายามเพื่อพี่น้องทั้งหลาย ประหนึ่งว่าหลวงตานี้เป็นทุกข์ตะเข้ใจไปหากวนบ้านกวนเมืองนะ หาขอที่นั่นที่นี้ ลักษณะเป็นอย่างนั้น ถ้าเป็นอย่างที่เราประกาศอยู่ทุกวัน หาขอทานจากบรรดาพี่น้องทั้งหลายด้วยความจนตรอกจนมุมของเรา ความรู้สึกของคนทั้งหลายจะเป็นอย่างนั้นนะ แต่ความจริงแล้วท่านทั้งหลายรู้ไหมว่า อำนาจแห่งความเมตตาของหลวงตานี้ครอบคลุมไปหมดโลกธาตุ เพื่อจะได้นำมาซึ่งสิ่งที่เป็นสิริมงคลจากบรรดาพี่น้องทั้งหลายเข้าสู่คลังหลวง ซึ่งเป็นมหามงคลแห่ง

ชาติไทยของเรา นี่ความมุ่งหมายอย่างนั้น ความจริงก็เป็นอย่างนั้น เราถึงดีถึงดี
ตลอดมา

สำหรับเราแล้วเราบอกตรง ๆ ไม่มีอดีต อนาคต ปัจจุบัน เพราะสมมุติไม่มีใน
หัวใจ มันสิ้นซากลงไปแล้วก็บอกว่าสิ้นซาก นี่ละธรรมพระพุทธรเจ้าแก็กิเลส ธรรมอยู่ที่
ใจ กิเลสอยู่ที่ใจ กิเลสเป็นข้าศึกของธรรมและอยู่ที่ใจ เราเป็นผู้รับเคราะห์รับกรรม
เพราะเราเป็นสมบัติของใจ ใจเป็นสมบัติของเรา กิเลสกับธรรม ธรรมเป็นเครื่องส่ง
เสริมพยุงเรา กิเลสเป็นฝ่ายข้าศึกศัตรูคอยย่ำยีตีแหลกตลอดเวลา ขึ้นจากใจดวงเดียว
ที่นี้เมื่อธรรมมีอำนาจเพราะการบำเพ็ญ มีอำนาจจนกระทั่งปราบปรามกิเลสที่อยู่ในหัว
ใจ ตั้งแต่ส่วนหยาบจนกระทั่งละเอียดสุดขาดสะบั้นลงจากใจไปแล้ว นั่นละที่ว่างทุกซ
ักทั้งหลายที่กิเลสสร้างขึ้นมาได้พังลงไปแล้ว พอพังไปแล้วความสุขเป็นบรมสุข ท่านเรียก
ว่าธรรมก็จำขึ้นในจุดเดียวกัน แต่ก่อนถูกกิเลสปิดไว้ ๆ ไม่ให้ส่องแสงออกมาได้

ดังที่เราพูดวันที่ ๒ นั้นนะ เรื่องเหล่านี้มันรู้ประจักษ์กับใจมาตลอดอยู่แล้ว แต่
เมื่อเหตุการณ์มีมันจะออกของมันอย่างพี่น้องทั้งหลายทราบวันนั้นแหละ จำได้ว่าเป็น
วันที่ ๒ มีคนบอกนะว่าวันที่ ๒ ไม่งั้นจำไม่ได้ นั่นละเรื่องธรรมต่อธรรมโดนกันอย่าง
แรง ที่กระจายหรือผางออกมา แล้วก็กระจายไปเลย ไม่กระจายแต่ธรรมทั้งหลาย น้ำตา
ที่เป็นบริษัทบริวารเกี่ยวโยงกับธรรมก็แตกกระจายออกมาด้วยกัน ที่นี้เรื่องของกิเลส
ต่างหลับหลับตาทั่วแดนโลกธาตุ ฟังซินะ ใครลืมหามองดูธรรมคือความจริงนั้นนะ
ไม่มีใครเห็นไม่มีใครรู้ พอทราบและเห็นทางที่รู้ว่าน้ำตาหลงตาฟังเท่านั้น เอ๊ ทำไม
เขาก็เหมาว่า ท่านเป็นอะไร ท่านสิ้นกิเลสเป็นพระอรหันต์แล้วน้ำตาท่านทำไมร่วง นั้น
เห็นไหม เอน้ำตาเป็นอรหันต์เข้าใจหรือ

รู้ไหมว่าอวัยวะทุกส่วนนี้เป็นสมมุติทั้งมวล และเกี่ยวโยงกันอยู่กับจิตผู้รับผิดชอบ
ชอบ เมื่อจิตผู้รับผิดชอบพังทลายสิ่งที่เป็นสมมุติและเป็นข้าศึกต่อใจขาดสะบั้นลงไป
แล้ว ธรรมชาตินั้นก็จำขึ้นตามหลักธรรมชาติของตน นั่นคืออันหนึ่ง เข้าใจไหม ที่นี้เรื่อง
ธาตุเรื่องชั้นนี้เหล่านี้แสดงตัวออกมารับกัน เพราะอันนี้ได้รู้ได้เห็นสิ่งนั้นกระเทือนตัวเอง
กระเทือนตัวเองแล้วก็ออกทุกแบบ เช่นอย่างว่าร่างกายไหวไปเลยนี้ ใครตั้งใจให้ไหว ก็
เพราะอำนาจแห่งธรรมที่กระทบกระเทือนกันกับกิเลสระยะนั้น พรากจากกันเวลานั้น
กระเทือนอย่างใหญ่หลวง ที่ว่าประหนึ่งว่าโลกธาตุไหว อย่างนี้ละ ระหว่างกิเลสกับธรรม
พรากจากกัน คือแดนสมมุติกับแดนวิมุตติพรากจากกันวันนั้น ธรรมชาตินั้นก็เลิกละ
เต็มสัดเต็มส่วนของตน เปิดเผยเต็มหัวใจของผู้รู้ผู้เห็น ของผู้เป็นเต็มสัดเต็มส่วน

ที่นี้ธาตุชั้นนี้มันเกี่ยวโยงกันกับจิต เกิดความอัศจรรย์ในสิ่งที่แสดงขึ้น แต่ก่อน
จิตก็มีอยู่แต่ก็ไม่แสดงอย่างนี้ให้ธาตุให้ชั้นให้จิตวิญญานเหล่านี้รู้อย่างนั้น เพราะไม่

เคยเป็นไม่เคยมี วันนั้นแสดงออกมา คราวนี้กระทบกันอย่างแรงกระเทือน ทุกสิ่งทุกอย่าง ไหวไปตาม ๆ กันบรรดาสมมุติ ชั้นนี้เป็นสมมุติทั้งหมด เครื่องใช้ของใจ พอพังลงไปแล้ว สำหรับธรรมชาตินั้นไม่มีอะไรแหละ มีแต่เรื่องของชั้นซึ่งเป็นกฎของ อนิจจัง ทุกข์ อนตตา ครอบห้วมันไว้มันก็แสดงอาการนั้นขึ้นมา แล้วก็ระงับดับไปตามเรื่องของมันเท่านั้น ธรรมชาตินั้นไม่มีเกิดไม่มีดับ ต่างกันอย่างนี้

เพราะฉะนั้นเราจึงจะเอาเรื่องธรรมทั้งแท่งหรือความบริสุทธิ์ของใจ หรือเรียกว่า ใจพระอรหันต์นั้น เข้ามาวัดมาเทียบกับธาตุชั้นซึ่งเป็นกฎของกฎของกฎอันนี้ เข้ากันไม่ได้ ถ้าใครอยากจะรู้ แล้วจะไม่ถามใครด้วยนะ พอเจอเข้าเท่านั้นแม้พระพุทธเจ้าประทับอยู่ข้างหน้าจะสาธุทันทีเลย จะไม่ทูลถาม เพราะ สนฺทิฏฐิโก ชั้นสุดยอดชั้นสุดท้ายประกาศเต็มหัวใจแล้ว นตฺถิ เสยฺโย ปาปิโย ไม่มีอะไรยิ่งหย่อนกว่าแล้วชั้นชื่อว่า ธรรมทั้งแท่ง ได้ปรากฏขึ้นในหัวใจดวงใดก็เป็นอันเดียวกันเลยกับท่านผู้บริสุทธิ์ด้วยกัน อันนี้นอกจากกฎ อนิจจัง ทุกข์ อนตตา นอกจากกฎนี้ไปแล้ว

ส่วนเรื่องธาตุเรื่องชั้นมันตื้นมันตื้น เช่น น้ำตาร่วง มันร่วงได้ทุกแบบเลยน้ำตาร่วงด้วยความเสียใจมันก็ร่วง ดีใจก็ร่วง ผลที่สุดถูกคว้นไฟมันก็ร่วง หรืออย่างหนึ่งเอาหัวหอมไปทาเข้าไปนี่ซิ เอากระเทียมมาทาที่ตามันก็ร่วง เอาเรื่องกับมันได้ยังไง น้ำตาคือ น้ำ ธาตุ น้ำ สิ่งเหล่านี้เป็นธาตุดิน ธาตุไฟ ธาตุลมอยู่ด้วยกัน เป็นเรื่องสมมุติทั้งหมด สะเทือนตัวในเวลานั้น ตื้นตื้นในธรรมชาตินั้น ธรรมชาตินั้นไม่ตื้นอะไร แต่ธรรมชาติมันตื้นของมันอยู่ตลอดเวลา มันตื้นทางดีทางชั่วทางสุขทางทุกข์ทางดีใจเสียใจ มันตื้นของมันตลอดเวลา แต่เวลานั้นมันตื้นอันนั้นเข้าใจไหมละ

ชั้นอันนี้ไม่ใช่อรหันต์ อรหันต์ไม่ใช่ชั้นอันนี้ ชั้นอันนี้เป็นสมมุติร้อยเปอร์เซ็นต์ ธรรมชาตินั้นเป็นวิมุตติหลุดพ้นไปแล้วจากสมมุติร้อยเปอร์เซ็นต์ จึงเข้ากันไม่ได้ เป็นแต่เพียงว่าตอรับกันตามฐานะของตน ชั้นเป็นฐานะของสมมุติก็แสดงออกตามฐานะของตน วิมุตติแสดงจำขึ้นมาแล้วก็ไปตามฐานะของตน ไม่ได้มาเกี่ยวข้องกัน เพราะฉะนั้นบรรดาชั้นนี้ไม่ว่าผู้ใดก็ตาม ชั้นเป็นสมมุติร้อยเปอร์เซ็นต์อยู่ดั้งเดิม พระพุทธเจ้าก็ตีพระอรหันต์ก็ตีตรัสรู้แล้วไม่ได้มาสังหารชั้น ที่จะให้แสดงตัวไม่ได้ เช่น หัวเราะอย่างนี้ ชั้นหัวเราะเข้าใจไหม น้ำตาทิ้งอย่างนี้เรียกว่าชั้น มีแต่เรื่องชั้นทำงานตามฐานะของชั้นเป็นประจำจนกระทั่งมันหมดสภาพของมัน จะไปแสดงอาการใดก็สภาพของมันเป็นพื้นฐานมีอยู่มันก็แสดงได้

เช่น ดินนี้มาก่อเป็นตึกรามบ้านช่องก็เรียกว่าตึกว่ารามไป ออกจากดิน อิฐ ปูน หิน ทราช เหล็กหลา ไม่ออกจากดินออกจากอะไร แปลงตัวขึ้นไปยังไงมันก็ได้เมื่อพื้นฐานมันยังมีอยู่ ท่านทั้งหลายเป็นบักกัณนักรหาเรอ เราอยากถามอย่างนี้ละ ธรรมนี้

ท่านทั้งหลายเคยได้เห็นหรือ หลวงตาบัวก็ไม่เคยได้เห็นตั้งแต่เกิดมาแต่อันแต่ออกจากโคตรพ่อโคตรแม่หลวงตาบัวไม่มีผู้ใดได้เห็นธรรมประเภทนี้ เพราะท่านเหล่านั้นไม่ได้ปฏิบัติ เราเป็นผู้ปฏิบัติ เราได้รู้ได้เห็นมากน้อยมาโดยลำดับดังที่เคยเล่าให้พี่น้องทั้งหลายฟัง เป็นระยะ ๆ ซึ่งเป็นผลของการบำเพ็ญเรา ออกมาจนกระทั่งผลเต็มส่วนแล้วก็แสดงอย่างนี้ออกมา นี่ท่านทั้งหลายเคยได้เห็นไหม

หรือจะหลับหูหลับตาอ้าปากหาเห่าฟ้อ ๆ เหา่ธรรมความบริสุทธิ์ กองมูตรกองคูถที่มันพันคออยู่นั้นทำไมไม่เห่ามันบ้าง พิจารณาซิ กองมูตรกองคูถกองฟืนกองไฟ ความโลภ ความโกรธ ความหลงทำให้เกิดกองมูตรกองคูถคือฟืนไฟขึ้นมา มันเต็มอยู่ในหัวใจของทุกคน ทำไมไม่มองดูมันบ้าง ไปตำหนิติเตียนอะไรธรรมชาติที่วิเศษวิโสเลิศเลอ พระพุทธเจ้าเลิศเลอมาแล้ว ถ้าหลวงตาบัวผิดพระพุทธเจ้าก็ผิดมาแล้ว สาวกทั้งหลายผิดมาแล้ว ท่านเหล่านี้เลิศมาตลอดเวลาเป็นยังงี้ แล้วกองมูตรกองคูถมันเลิศที่ไหน จึงไปโอ้อวดไปตำหนิติเตียนหรือไปชมท่านนั้นท่านนี้ ไปให้คะแนนตัดคะแนน ท่าน พวกมูตรพวกคูถ เข้าใจหรือ

รู้หรือยังพวกเราเวลานี้กำลังเป็นมูตรเป็นคูถเต็มหัวใจ เรายังเยอหยิ่งจองหองหรือ เยอหยิ่งจองหองทำอะไรนั้นมันจะฟาดหัวเราให้พังลงอีกนะ มันไม่เห็นโทษของกิเลสตัวย่อหยิ่งจองหอง แล้วมันจะไปกระเทือนธรรมละ กระเทือนธรรมก็เหมือนเอามิดไปพันหินนั่นแหละ เป็นยังงี้เอามิดพันหิน ขับริชชณภูเขาทิ้งลูกเป็นยังงี้ ทางไหนเสียหาย พิจารณาซิ ถึงขั้นนี้แหละมันจะเสียหาย ท่านผู้เลิศผู้เลอผ่านไปแล้ว ท่านเอาอะไรมาเสียหาย ถ้าจะฟังให้เป็นคติเครื่องเตือนใจสมเราเป็นชาวพุทธ อย่าเอาสิ่งมูตรสิ่งคูถเหล่านี้มาวิจารณ์เหยียบย่ำทำลายเจ้าของนะ เหล่านี้ไม่ใช่ของดี ของเลิศอย่างนี้เกิดมาจากที่ไหนบ้าง ในสมัยปัจจุบันนี้ก็หลวงตาบัวแสดงออกมาให้เห็นไหม หลวงตาบัวนี้เลวร้ายที่สุดแล้วหรือในเมืองไทยเรานี้ละ แล้วเลิศเลอที่สุดคือคนทั้งประเทศในเมืองไทยของเรานี้หรือเลิศเลอที่สุด เอ้า เอามาเทียบกันซิ

พูดอย่างนี้ไม่ยอมฟังเสียง ท่านจะฟังเสียงอะไร ท่านหาอะไรทุกวันนี้ หลวงตาหาจนเป็นเดนตายมา ถึงได้ปรากฏธรรมประเภทนี้ขึ้นมาให้ท่านทั้งหลายได้เห็น ในฐานะว่าเป็นลูกศิษย์ลูกหาก็คงพูดสู้กันฟัง ด้วยเจตนาเมตตาสงสาร ไม่ได้มีเรื่องโอ้อวดอวด เอาการาจากที่ไหนเรื่องโอ้อวด เรื่องตินินินทา มันเป็นส่วนเกินทั้งนั้น ธรรมชาติที่ว่าพอแล้วเอาอะไรมาเพิ่มอีก นั่น ถ้าเพิ่มได้อีกจะว่าพอได้ยังงี้ นี่ละจำเอานะท่านทั้งหลาย

โง่งจนจะตายเมืองไทยชาวพุทธเรา โผล่ขึ้นมาคนเดียวนี้เท่ากันฟ้อแพ่ ๆ หมดประเทศชาติบ้านเมือง เราทุเรศนะ สงสารมาก นี่ละที่พระพุทธเจ้าว่า ทำไมโลกถึงได้มืด

บอดขนาดนี้ จึงน้ำตาพั่ง ทั้งสงสารโลกด้วย ทั้งอัศจรรย์ธรรมชาตินั้นด้วย แล้วทำไมโลก
มุตรโลกคุณจึงไม่รู้เนื้อรู้ตัว ท่านจุดลากขนาดนั้น พระพุทธเจ้าทรงสลดสังเวชท้อพระทัย
เพราะเห็นโลกนี้มันหนาแน่นด้วยความมืดบอด ธรรมพูดให้ฟังแทนที่จะมีความกระยี้ม
ยี้มย่องให้เป็นคติเครื่องเตือนใจอุตสำหรับพยายามบึกบึนไป ไม่ได้มากก็ได้ในฐานะลูก
ศิษย์มีครูก็ยังมีดี แต่ทำไมมันไปหาตำหนิติเตียนในสิ่งที่จะทำลายตัวเอง สิ่งที่จะส่งเสริม
ตัวเองทำไมไม่คิดไม่อ่านบ้าง มันโง่ขนาดไหนเมืองไทยชาวพุทธเรานี้ หลวงตาบัวอยาก
พูดเต็มปากนะ

หลวงตาบัวไม่เคยหวั่นไหว สามแดนโลกธาตุนี้จะมาเท่าไหนก็เท่าเถอะ เราพูด
ด้วยความไม่หวั่นไหวทั้งนั้น ธรรมชาตินี้ก็ไม่หวั่นไหวกับสิ่งใดในสามแดนโลกธาตุนี้
ใครหวั่นไหวกับความเสียหายก็อยู่ที่นั่น ความได้ความเสียอยู่ที่นั่น ถ้าหวั่นไหวไปทางที่
ดีความดีก็อยู่ที่นั่น เกิดขึ้นที่นั่น ถ้าหวั่นไหวไปในทางที่ไม่ดีก็เป็นพินเป็นไฟเผาตัวเอง
นั่นแหละ ท่านทั้งหลายชอบนักเฮอร์อสิ่งเหล่านี้ะ

ธรรมพระพุทธเจ้าสอนอยู่ตลอดเวลา ดังที่ท่านประกาศก็องอยู่ว่า โโก นุ หาสี กิ
มานนุโท นิจุจํ ปชชลิเต สติ ออนุถาเรน โอนทุธา ปทีปี น คเวสธ ก็เมื่อโลกสันนิวาส
นี้มันมีดมันบอดอยู่ทั้งวันทั้งคืน เรียกว่ามีดมนอนธการ มีแต่ฟันแต่ไฟเผาไหม้ตลอด
เวลานี้ ท่านทั้งหลายรีบเร่งหัวเราะหาอะไร นั่นฟังซิ ทำไมจึงไม่เสาะแสวงหาที่ฟัง นี้
ธรรมะประเภทนี้ก็ธรรมะ โโก นุ หาสี กิมานนุโท ทำไมจึงมาเป็นบักกันอย่างนี้ เรียน
วิชาที่พวกเมาเหล่าไปพูดแล้วได้ยินถึงพระกรรมของพระพุทธเจ้าท่านแสดงมา โโก นุ
หาสี พวกขี้เหล่านี้ะ ไม่ใช่คนวิเศษวิโสอะไรไปพูดให้ธรรมะพระพุทธเจ้าประเภทนี้
ออกมานะ นี่มีในคัมภีร์ เราเอาคัมภีร์มาพูดนี่นะ พวกเมาเหล่าคนเมาเหล่ากับพระพุทธ
เจ้าต่างกันยังไง ฟังซิ พระพุทธเจ้าตวาดขนาดนั้นยังไมรู้ตัว นี่ก็ธรรมท่านประกาศออก
มาตวาดในวันที่ ๒ ทำไมจึงไม่รู้ตัวบ้าง มันยิ่งหนากว่าพวกนั้นอีกเฮอร์ พวกเมาเหล่า
นั่นเฮอร์ มันยิ่งหนากว่านั่นเข้าไปอีกเฮอร์ ให้ถามตัวเองทุกคนนะ ไม่งั้นจะฉิบหายเปล่า
ๆ นะ

หลวงตาบัวอุตสำหรับพยายามช่วยบ้านช่วยเมืองมาเต็มเม็ดเต็มหน่วย ในชีวิตจิต
ใจหลวงตาบัวไม่มีคำว่ากลัวว่าหาญ คำว่ากลัวก็ไม่มี คำว่าได้ไม่มี คำว่าเสียไม่มี แพ้ไม่
มี-ชนะไม่มี หลวงตาบัวช่วยพี่น้องทั้งหลายด้วยความเมตตาสงสารเต็มสัดเต็มส่วน สละ
ได้ทุกอย่างเพื่ออรรถเพื่อธรรม เราไม่ได้สละเพื่อความชั่วช้าลามก แล้วเอาธรรมมาสอน
พี่น้องทั้งหลาย ธรรมเป็นธรรมที่เราหาบอดล้มรอดตาย เเดนตายถึงได้มาประกาศขึ้น
มาตามความเป็นจริงของเจ้าของที่รับรู้ได้เห็น แล้วทำไมจึงไม่มีใครรับได้ เมืองไทยเรา
มันเป็นยังไงกัน เรายากถามว่าอย่างนี้ะ

ยิ่งใหญ่ยิ่งโตเท่าไรยิ่งหนายิ่งแน่นด้วยกิเลสตัณหาของพองตนขึ้น เก่งยิ่งกว่า ศาสดาองค์เอก มันยิ่งเลวลงไปทุกวัน ๆ รู้ไหมเวลานี้เมืองไทยเรา มันโง่ขนาดไหนมัน หนาขนาดไหน มันมองดูบรรพตธรรมเมื่อไร ดีไม่ดีต่อไปนี่คนจะเข้าไปวัดไปวาไม่ได้ดัง เคยพูดแล้วนะ มันเยาะมันเย้ย มันถากมันถางกันทุกแบบ กิเลสมีอำนาจมากมันเป็น อย่างนี้แหละ อย่างที่พูดนี้แหละ ที่วันที่ ๒ น้ำตาร่วง มันถากมันถางมันเยาะมันเย้ย แต่ หลวงตาบัวไม่มีหวั่น ให้มันยกมาหมดทั้งโคตรในเมืองไทยเรานี้ที่เป็นชาวพุทธ ก็ให้ยก มา หลวงตาบัวไม่มีอะไรกับใคร สอนโลกด้วยความเมตตาล้วน ๆ ทำไมมันไม่ยอมรับ มันหนาเอาขนาดนั้นหรือเมืองไทยเรานี้ เราอยากพูดว่าอย่างนั้น

ธรรมพระพุทธเจ้าสูญสิ้นจากโลกแล้วหรือ ความเลิศความเลอความวิเศษเหล่านี้ไม่มีในพระพุทธเจ้าไม่มีในธรรมแล้วหรือ การที่ผู้ปฏิบัติตามธรรมที่พระพุทธเจ้าทรง สอนแล้วได้เหตุได้ผลอย่างไรแล้วนำมาแสดง จึงเป็นโมฆะเป็นข้าศึกศัตรูต่อชาติไทย ชาวพุทธเราไปหมด มันเป็นอย่างนี้ชาติไทยชาวพุทธเรา มันเป็นผู้เป็นคนหรือมันเลยหมา ไปแล้วเดี๋ยวนี้ เราอยากพูดอย่างนี้นะ เราไม่ได้โกรธให้ผู้ใดแหละ พูดอย่างจิ้ง ๆ อย่าง นี้ด้วยอำนาจแห่งธรรม ธรรมจะไม่มีหวั่นมีไหว ไม่มีโกรธมีแค้นกับผู้ใด พลังของธรรม มียิ่งใจจะออกเต็มเหนี่ยวของธรรม เหมือนกันกับพลังของกิเลส มีมากเท่าไรมันก็ออก เต็มเหนี่ยวของมัน ต่างกันแต่ว่า พลังของกิเลสมีมากออกไปนี้ทำโลกให้พินาศวิบัติหาย ได้ แต่พลังของธรรมออกไป ๆ เหมือนน้ำดับไฟให้เย็นไป ๆ อย่างนั้น

ดังที่พูดเวลานี้ท่านทั้งหลายเข้าใจว่าหลวงตาบัวโกรธหรือ ผู้ที่โกรธคือใคร กิเลส อยู่ไหนความโกรธอยู่ที่ไหน ถ้าผู้ไม่มีกิเลสทำให้โกรธวันยังค่ำก็ไม่โกรธ มันไม่มี ถ้าหาก ว่ายังค้นหาตัวโกรธได้อยู่ จะว่าสิ้นกิเลสได้ยังไง กิเลสคือตัวโกรธ คือตัวโลภ ตัวหลง เข้าใจหรือ ให้พากันพิจารณาพิจารณานะ เราสลดสังเวชนะที่พูดนี้ ธาตุชั้นธัมมเป็นสมมุติ ล้วน ๆ เมื่อมันอาศัยอยู่กับวิมุตติมันก็ต้องกระเทือนถึงกันเป็นธรรมดา ตามหน้าที่ของ สมมุติและวิมุตติ แล้วมันผิดไปที่ตรงไหน ได้คะแนนความรู้วิเศษวิโสมาจากที่ไหนมา คัดค้านธรรมพระพุทธเจ้า เอามาอวดหลวงตาบัวฟังสักหน่อยนะ

หลวงตาบัวมันโง่เหลือประมาณเวลานี้ อยากฟังพี่น้องทั้งหลายที่ฉลาดอยู่ใน ส้วมในถ่าน โผล่ออกมาจากส้วมจากถ่านมาอวดธรรมพระพุทธเจ้าลองดูซิเป็นยังไง เรา อยากเห็นอยากรู้เหลือเกิน มันไม่เห็นละซิเดี๋ยวนี้ มองไปไหนเห็นมีแต่เสือแต่หมอน ความโลภ ความโกรธ ความหลง เต็มตัวมัน มันเลิศเลออะไร แล้วก็มาโอ้อ่าฟูฟ่าเป็นบ้า ไม่เลิก คือพวกเรานี้แหละ เอาละเท่านี้ พูดเท่านี้ละ

โยม ติดกัณฑ์เทศน์เจ้าค่ะ

หลวงตา ยังมีผู้มาติดกัณฑ์เทศน์อยู่หรือ นึกว่าเห่าฟ้อ ๆ อยู่ตามส้วมตามถานนั้น เราพูดจริง ๆ นะ เปิดให้ฟังอีกจุดสุดท้ายนะ โลกธาตุนี้เหมือนส้วมเหมือนถาน เหมือนกองมูลรอกองคูด เหมือนถังขยะกับธรรมชาติประเภทรูปนั้น ฟังซินะ ประมาทกันหรือพูดอย่างนี้ ประมาทกันหรือ ฟ้ำกัว่าฟ่า ดินก็ดินประมาทกันได้ยังไง ดินก็บอกเป็นดิน ฟ้ำกับอกเป็นฟ่า สูงต่ำก็บอกสูงต่ำ ประมาทกันหรืออย่างนี้ นี่เรื่องของธรรมพระพุทธเจ้าก็เป็นธรรมพระพุทธเจ้า เรื่องมูลเรื่องคูดเป็นมูลเป็นคูดประมาทกันยังไง มีแต่จะลากจะดึงออกจากมูลรจากคูดที่มันเป็นพื้นเป็นไฟเท่านั้น ยังไม่รู้เนื้อรู้ตัวกันอยู่หรือ

การเทศนาว่าการก็ตามนะ ทุกอย่างหลวงตาไม่เคยห้วนอะไรในสามแดนโลกธาตุ ฟังให้ตีค่านี ตั้งแต่ธรรมชาตินี้ได้ผางขึ้นมาเท่านั้น ลบหมด

สุภณฺโฑ โลกํ อเวกขสุสุ

โมฆราช สทา สโต

อตฺตานุทิกฺกุญฺโฐ อุหฺจ

เอวํ มจฺจุตฺตโร ลียา

เอวํ โลกํ อเวกขนฺตํ

มจฺจุราชา น ปสฺสตี

ดูก่อนโมฆราช เธอจงเป็นผู้มีสติทุกเมื่อ พิจารณาโลกให้เป็นของสูญเปล่า แล้วถอนอตฺตานุทิกฺกุญฺโฐ ความเห็นว่าเราว่าเราออกเสีย แล้วจะข้ามพ้นจากพญามัจจุราชเสียได้ พญามัจจุราชจะมองไม่เห็นผู้พิจารณาโลกเป็นของสูญเปล่าอยู่อย่างนี้

นี่จิตดวงนี้สูญเปล่า โลกทั้งหลายสูญเปล่า ใจนี้ได้วางไปหมดครอบโลกธาตุมาตั้งแต่วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ แล้วมาพูดธรรมะวันนี้มันขวางโลกเอานักหนาหรือธรรมะพระพุทธเจ้าที่เราทั้งหลายกราบไหว้ พุทฺธํ ธมฺมํ สรณํ คจฺฉามิ นี้ หลวงตาก็ในนามผู้ปฏิบัติคนหนึ่ง ปฏิบัติธรรมเหล่านั้นได้ธรรมมาแจกจ่ายหวังจะเป็นสิริมงคลแก่พี่น้องทั้งหลาย กลายเป็นข้าศึกศัตรูอย่างใหญ่หลวงแล้วหรือเวลานี้ อยากถามว่าอย่างนี้นะ มันเป็นอย่างนี้ ท่านทั้งหลายเห็นว่ายังไงธรรมพระพุทธเจ้า ถึงเหยียบย่ำไปมา ใครพูดความดีไม่ได้เลย เหยียบย่ำกันเลย ถ้าเรื่องความชั่วมันตายหมดทั้งโคตรมันก็ไม่ยอมถอย เรื่องความเข็ดหลาบไม่มี มันตายหมดทั้งโคตรมันก็ไม่เข็ดหลาบกับกิเลส ถ้าเป็นเรื่องอรรถเรื่องธรรมพูดออกมาเท่านี้ดูถูกเหยียดหยามกันแล้ว มันฟังได้ไหมชาวพุทธเรา ให้เอาไปพิจารณานะ

มันโง่ขนาดไหนชาวพุทธเรานี้นะ โหย.โง่ขนาดนั้นยังโอ้อ่าอยู่นะเดี๋ยวนี ยิงโอ้อ่าหนักขึ้นนะเวลานี้ จนดูไม่ได้ สายตาของธรรมท่านดูไม่ได้ แต่ท่านไม่เหมือนโลกดู รู้เหมือนไม่รู้ เห็นเหมือนไม่เห็น ไม่มีอะไรในหัวใจเพราะวางไปหมดแล้ว ท่านจะไปแบกไปหามอะไร รู้เห็นก็บอกว่ารู้เห็นไปธรรมตาในความรู้สึกของท่าน ท่านไม่ได้ไปแบกไปหามให้หนักให้เบาอะไรนี่นะ ไอ้พวกเราซิพวกแบกไม่ปล่อยไม่วาง แบกอยู่อย่างนั้นทั้ง

คืนทั้งวัน ตายจมน้ำอยู่เห็นไหม หรืออยากจะตายกองกันอยู่หรือ ว่า พระอรหันต์
ทำไมน้ำตาร่วง โคตรพ่อโคตรแม่มีงเคยเป็นอรหันต์แล้วหรือ เราอยากว่าอย่างนี้นะ
เหอ มีงจะมาอวดพระพุทธเจ้าหรือ ว่าอย่างนี้ เข้าใจหรือ เอาละ นี่เป็นภักดิ์ที่สอง

อ่านธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่ www.Luangta.com